

PAULO
COELHO

*Kazanan
Yalnızdır*

ROMAN

2. BASKI

Çeviri: CELÂL ÜSTER

♥ can
Çağdaş

PAUL COELHO

KAZANAN
YALNIZDIR

Can Çağdaş

O Vencedor está só, Paulo Coelho

© 2008, Paulo Coelho

© 2009, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları, Sant Jordi Asociados

(Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının

yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2009

2. basım: Mayıs 2020, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alban

Editör: Ayça Sabuncuoğlu

Düzeltili: Burçak Başpınar

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Başak Nur Vanlıoğlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4410-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAUL COELHO
KAZANAN
YALNIZDIR

ROMAN

Türkçesi
CELÂL ÜSTER

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işğın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2007

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

Hippi, 2018

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 85 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014) ve *Casus* (2016) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. Sosyal ağlarda en çok takipçiye sahip yazar olan Coelho'nun, 81 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 225 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

CELÂL ÜSTER, 1947'de İstanbul'da doğdu. İngiliz Erkek Lisesi, Robert Academy ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğrenim gördü. İlk çevirileri *Yeni Dergi*'de yayımlandı. 1983'te George Thomson'ın *Tarihöncesi Ege* adlı yapıtının çevirisiyle *Yazko Çeviri* dergisinin Azra Erhat Ödülü'ne değer görüldü. Yaroslav Haşek'ten George Orwell'a, D.H. Lawrence'tan Iris Murdoch'a, Juan Rulfo'dan Jorge Luis Borges'e, Mario Vargas Llosa'dan John Berger'a, Paulo Coelho'dan Roald Dahl'a pek çok yazarın yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Ey ana rahmine gnahsz düşen Meryem Anamız, sana
sıĝınan bizlerden dualarını esirgeme.

Amin.

İsa öğrencilerine şöyle dedi: "Bu nedenle size şunu söylüyorum: 'Ne yiyeceğiz?' diye canınız için, 'Ne giyeceğiz?' diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemlidir.

Kargalara bakın! Ne eker ne biçerler; ne kilerleri ne ambarları vardır Tanrı yine de onları doyurur. Siz kuşlardan çok daha değerlisiniz! Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir? Bu küçücük işe bile gücünüz yetmediğine göre, öbür konularda neden kaygılanıyorsunuz?

Zambakların nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalşırlar ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, bütün görkemine karşın Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi..."

"Luka"; 12:22-27

Şimdi beni avcunun içine aldın ya, kim olursan ol,
Her şey boşa gidecek bir şey eksik kalırsa,
Açıkça uyarıyorum seni daha fazla üstüme gelmeden,
O sandığın kişi değilim ben, bambaşka biriyim.
Kim benim yolumdan yürümeye kalkar ki?
Kim talip olur ki benim dostluk ve sevgime?
Yol kuşkulu, sonuç belirsiz, yok edici belki de.
Terk etmen gerekecek başka ne varsa, yalnız ben
umacağım senin biricik ölçütün olmayı,
Çıraklık dönemin bile uzun ve zorlu geçecek o zaman,
Vazgeçmen gerekecek tüm bir yaşam biçiminden
ve çevrendeki yaşamlara uyumundan,
O yüzden bırak beni başın daha fazla belaya girmeden,
çek elini omzumdan,
Beni yere bırak ve kendi yoluna git.

Walt Whitman, *Çimen Yaprakları*

*Bize İyilik Savaşı'nın yolunu
göstermek için Yeryüzü'ne inen*

N.D.P için

Öndeyiş

Kitaplarımdaki değişmeyen temalardan biri de, hayallerinin peşinden koşmanın bedelini ödemenin önemi olmuştur. Ama hayallerimiz nereye kadar yönlendirilebilir? Son birkaç on yıldır, ün, para ve güce ayrıcalık tanıyan bir kültürde yaşıyoruz. Birçoğumuz, perde arkasındaki gerçek yönlendiricilerin adı sanı belirsiz kaldığının ayırdına varmaksızın, izlenmeye değer biricik değerlerin bunlar olduğuna inandırıldı. Bu yönlendiriciler, en etkili gücün, etkisini kimse fark etmeden gösteren güç olduğunu çok iyi biliyorlar – tuzaka düştüğümüzde ise artık çok geç oluyor. Bu kitap, bu tuzak hakkında.

Kazanan Yalmsdır'da, dört ana karakterden üçü hayallerinin yönlendirilmesine izin veriyor.

İnsanın acılarını hafifletmek ya da sevdiği kadını geri almak gibi iyi bir nedenle yapılmışsa, öldürmenin kabul edilebilir olduğuna inanan Rus milyoner İgor.

Büyük bir iyi niyetle yola çıkmasına karşın, sonunda kendini, kullanmaya çalıştığı sistemin kollarında bulan moda kralı Hamid.

Günümüzdeki pek çok insan gibi, ünün kendi başına bir amaç olduğuna; şöhreti, elde edilebilecek en üstün başarı olarak gören bir dünyanın en büyük ödülü olduğuna inanan Gabriela.

Bu kitap bir serüven romanı değil, bugün nerede olduğumuzun yalın bir portresi.

Paulo Coelho

03:17

Beretta Px4, cep telefonundan biraz daha büyük, yaklaşık 700 gram ağırlığında ve on atış yapabilen derli toplu bir tabancadır. Küçük ve hafiftir, cepte taşındığında fark edilmez; düşük kalibreli olmasının en büyük üstünlüğü, merminin kurbanın vücudunu delip geçmek yerine kemikleri parçalaması ve yoluna çıkan her şeyi paramparça etmesidir.

Hiç kuşku yok ki, bu kalibrede bir tabancayla vurulduktan sonra hayatta kalma olasılığı oldukça yüksektir; hiçbir yaşamsal damarın zarar görmediği, dahası kurbanın karşı koyup saldırganın silahını elinden almayı başardığı binlerce vaka vardır. Gel gör ki, silahı ateşleyen kişi yeterince deneyimliyse, kurbanını en kısa yoldan –iki gözünün ortasına ya da kalbine nişan alarak– ya da yavaş yavaş –namluyu belirli bir açıdan kaburgalara yaklaştırıp tetiği çekerek– öldürmeyi seçebilir. Vurulan kişi ölümcül bir yara aldığını bir süre anlayamaz ve karşı koymaya, kaçmaya ya da yardım istemeye çalışır. Bunun en büyük yararı, pek az dış kanaması olan kurbanın gücünü yavaş yavaş yitirip başına geleni tam olarak anlayamadan yere yığılırken, kendisini vuranın yüzünü görebilecek kadar vakit bulmasıdır.

Beretta Px4, uzmanların gözünde ideal bir silah ol-

maktan çok uzaktır. İlk James Bond filminde, İngiliz Gizli Servisi'nden bir ajan, Bond'a, "Şık ve hafif, ama bir kadının çantasında dursun diye. Hiçbir durdurucu gücü yok," der ve eski tabancasını alıp yeni model bir tabanca verir. Ama bu öğüt yalnızca profesyoneller için geçerliydi, şimdi İgor'un tasarladığı şey için ise Beretta Px4 biçilmiş kaftandı.

Beretta'yı, izi bulunamasın diye karaborsadan almıştı. Fişek yatağında beş mermi var, ama o bir tek mermi kullanmayı tasarlıyor, merminin ucuna bir tırnak törpüsüyle "X" işareti kazıdı. Böylece, ateşlenip de sert bir nesneye çarptığında dört parçaya ayrılacak.

Beretta'yı ancak son çare olarak kullanacak. Bir dünyayı karartmanın, bir evreni yok etmenin daha başka yolları da var. İlk kurban bulunur bulunmaz, Ewa herhalde mesajı alacak. Onun bunu aşk uğruna yaptığını ve en küçük bir pişmanlık duymadığını, ama onu yeniden elde ettiğinde, aradan geçen iki yıl boyunca ne yaptığı konusunda hiçbir soru sormayacağını anlayacak.

Altı aydır kılı kırk yararcasına hazırladığı planın sonuç vereceğini umuyor, fakat bunu ancak ertesi sabah anlayabilecek. Planı, Eski Yunan mitolojisinde öç tanrıçaları Furiaların, kapkara kanatlarıyla, elmaslardan, botokstan ve yalnızca iki kişi binebildiği için kimseye yararı olmayan sürat arabalarından geçilmeyen bu mavi-beyaz diyara inmelerini sağlamak. Yanında getirdiği o küçük nesneyle, güç, başarı, ün ve paraya ilişkin tüm o hayaller bir anda yerle bir edilebilirdi.

Aslında doğruca odasına çıkmış da olabilirdi; gerçi daha da fazla beklemeye hazırdı ama, tanık olmaya hazırlanmış sahne 23:11'de gerçekleşecekti. Adam ve yanındaki güzel kadın –ikisi de gece giysileri giymişti– her önemli akşam yemeğinden sonra her gece düzenlenen

ve insanlara festivaldeki tüm film prömiyerlerinden daha çekici gelen o davetlerden biri için çıkageldiler.

İgor, kadına görünmek istemedi. Kadının kendisini görmemesi için yüzünü bir Fransız gazetesiyle kapattı (bir Rus gazetesi kuşku uyandırabilirdi). Oysa böyle bir önleme gerek yoktu: Kendini dünyanın kraliçesi gibi gören tüm kadınlar gibi o da başkalarına asla bakmazdı. Böyle kadınlar çevrelerine ışık saçmak için oradadırlar ve başkalarının ne giydiğine bakmaktan her zaman kaçınırlar, çünkü kendi giysileri ve aksesuarları onlara bir servete mal olmuş olsa bile, başka birinin takip takıştırdığı elmaslar, hele sırtındaki eşi benzeri olmayan bir giysi onları üzebilir, çileden çıkarabilir ya da kendilerini düşkün hissetmelerine yol açabilir.

Kadının ak saçlı, şık kavalyesi bara giderek şampanya söyledi; yeni bağlantılar, iyi bir müzik, güzel bir deniz kıyısı ve limana demirlemiş yatlar manzarası vaat eden bir gece için gerekli bir aperitifti şampanya.

İgor, adamın, içkilerini getiren kadın garsona teşekkür edip yüklü bir bahşış verirken ne kadar kibar olduğunu fark etti.

Üçü de birbirlerini tanıyorlardı. İgor, adrenalin kanına karışmaya başlarken, bedenini büyük bir mutluluk dalgasının kapladığını hissetti. Ertesi gün kadının kendisinin orada olduğunu fark etmesini sağlayacak ve sonunda buluşacaklardı.

Bu buluşmadan ne çıkacağını bir Tanrı bilirdi. İnançlı bir Katolik olan İgor, Moskova'daki bir kilisede Maria Magdalena'nın kutsal emanetleri (inananların ibadet etmeleri için bir haftalığına Rusya başkentine getirilmişlerdi) önünde söz vermiş ve yemin etmişti. Beş saate yakın bir süre sırada beklemiş ve en sonunda kutsal emanetleri gördüğünde, bunun rahiplerin düşlerinde yaratıkları bir şey olduğundan kuşkusu kalmamıştı. Yine de

sözünden dönmeyi göze almak istemediğinden, Maria Magdalena'nın koruyuculuğuna sığınmış, çok fazla özveride bulunmadan hedefine ulaşabilmek için ondan yardım dilenmişti. Ayrıca, her şey olup bittiği ve en sonunda anayurduna dönmeyi başardığı zaman, Novosibirsk'teki bir manastırda yaşayan ünlü bir ressama altın bir ikona sipariş edeceğine söz vermişti.

Sabahın üçünde Hotel Martinez'in barı sigara ve ter kokusundan geçilmiyor. Jimmy (her zaman farklı renkte ayakkabılar giyer) artık piyano çalmayı bırakmış, kadın garson bitkin düşmüş, ama bardakiler hâlâ gitmeye yanaşmıyorlar. Hiç değilse bir saat daha, hatta bütün gece *bir şey* oluncaya kadar orada kalmak istiyorlar!

Dört gündür Cannes Film Festivali'ndeler ve hâlâ bir şey olduğu yok. Masalardaki tüm müşterilerin kafalarında bir tek şey var: güç sahibi biriyle tanışmak. Güzel kadınlar bir yapımcının kendilerine âşık olmasını ve yeni filminde önemli bir rol vermesini bekliyorlar. Birkaç aktör, bu işleri hiç umursamıyormuşçasına kahkahalar atarak çene çalıyor – ama gözleri kapıda.

Biri gelmek üzere. Biri gelmeli. Fotoğraf sanatı ve senaryo yazarlığı konusunda yazılmış ne varsa yalayıp yutmuş genç yönetmenler, kafalarında fikirleri, ceplerinde üniversitede çektikleri videoların sıralandığı CV'leriyle, başlarına devlet kuşu konmasını bekliyorlar. Belki de, az önce bir partiden ayrılmış, bir kahve söyleyip sigarasını tütüreceği boş bir masa arayan biriyle, hep aynı yerlere gitmekten sıkılmış, yeni bir serüven arayan biriyle tanışabilmeyi umuyorlar.

Ne kadar da saflar!

Böyle biri oraya gelse bile, dinlemek isteyeceği en son şey, beylik bir konuyla ilgili “yepyeni fikirler” olurdu; ama çaresizlik yanıltır insanı. Buraya ara sıra uğrayan güç sahibi insanlar şöyle bir bakınıp odalarına çıkarlar. Kay-

gılı değildirler. Korkacakları bir şey yoktur. Süpersınıf ihanetleri bağışlamaz ve onlar kendi sınırlılıklarını bilirler – efsane ne derse desin, buldukları yere başkalarının sırtına basarak gelmemişlerdir. Öte yandan, sinema, müzik ya da moda dünyasında yeni bir büyük keşif bir otelin barında değil, ancak uzun araştırmalardan sonra ortaya çıkacaktır.

Süpersınıf şimdi partiye davetiyesiz girmeyi başaran ve eline düşen kızla sevişiyor. Makyajını siliyor, yüzündeki kırışıkları inceliyor ve yeni bir estetik ameliyatın vaktinin geldiğini düşünüyor. Gündüz yaptığı açıklamanın medyada yer alıp almadığını görmek için internet haber sitelerine bakıyor, onusuz edemediği uyku haplarını alıyor ve kilo verdirdiği söylenen çaylardan içiyor. Oda servisinin getireceği kahvaltı için mönüdeki kutucukları işaretleyip “Rahatsız etmeyin” levhasıyla birlikte kapıya asıyor. Süpersınıf gözlerini kapıyor ve şöyle düşünüyor: “Umarım çabucak uyurum. Yarın onda toplantım var.”

Yine de, Hotel Martinez’in barının güç sahibi insanların takıldığı bir yer olduğunu bilmeyen yok; bu da her zaman onlarla karşılaşılabilen anlamına geliyor.

Umut içinde bekleyenlerin aklına bile gelmiyor: Güç Sahipleri yalnızca Güç Sahipleriyle konuşurlar, sık sık bir araya gelip öğle ve akşam yemekleri yemekten, büyük festivalleri daha akıl çelici kılmaktan, lüks ve şan şöhrat dünyasının bir fikrin peşine düşmeyi göze alan herkes için erişilebilir olduğu hayalini körüklemekten, kazançlı olmayan her türlü çatışmadan kaçınmaktan ve kendilerine daha fazla güç ve para sağlayacağını umdukları durumlarda ülkeler ve şirketler arasında saldırganlığı beslemekten, artık kendi başarılarının tutsağı oldukları halde mutlu oldukları sanısını uyandırmaktan, servet ve

nüfuza fazlasıyla sahip olsalar bile her ikisini de artırmak için mücadele etmeyi sürdürmekten başka bir şey düşünmezler, çünkü Süpersınıf'ın kibirliliği her zaman zirvenin zirvesinde olmak için kendi kendisiyle yarışmaktan ibarettir.

Hayallerdeki dünyada, Güç Sahipleri, artık bitkin düşmüş, uykusuzluktan gözleri kapanan, ertesi gün bir sürü ricada bulunmayı, gerekli randevuları ayarlamayı ve her an her türlü hizmete hazır olmayı gerektiren maratona yeniden başlayabilmek için, bir an önce uzak kasabalarda kendileri için tutulmuş odalarına dönmekten başka bir şey düşünmeyen oyuncular, yönetmenler, tasarımcılar ve yazarlarla konuşurlar.

Gerçek dünyada ise, Güç Sahipleri, şu anda odalarına kapanmışlar, gelen e-postalara bakıyorlar, bu festival partilerinin hep birbirinin aynı olduğundan, dostlarından birinin kendilerinininkinden daha iri bir mücevher takmış olmasından yakınıyorlar ve yarışmacılardan birinin yeni aldığı yatın nasıl olup da bu kadar güzel dekore edilmiş olduğunu merak ediyorlardır.

İgor'un konuşacağı kimse yok, konuşmak istediği de yok. Kazanan yalnızdır.

İgor, başarılı bir işadamı, Rusya'daki bir telefon şirketinin sahibi ve yönetim kurulu başkanı. Geçen yıl Martinez'in (burada, ne kadar kalacağınıza bakılmaksızın en az on iki gecelik ücret peşin alınır) en iyi sütünü tuttu; bugün öğleden sonra özel jetiyle geldi, arabayla alınarak otele götürüldü, banyosunu yaptıktan sonra, beklediği sahneye tanık olma umuduyla aşağıya indi.

İlk başta, aktrisler, aktörler ve yönetmenler tarafından canından bezdirildi, ama sonunda hepsini başından savacak kusursuz yanıtı buldu:

"İngilizce bilmiyorum, özür dilerim. Ben Polonyalıyım."

Ya da:

“Fransızca bilmiyorum, özür dilerim. Ben Meksikalıyım.”

Biri İspanyolca bir şeyler söylemeye kalktığında ise, İgor bir başka hileye başvurdu. Gazeteci (çünkü herkes gazetecilerle tanışmak ister) gibi de, film şirketi patronu gibi de görünmemek için bir deftere birtakım rakamlar karalamaya başladı. Yanında, kapağında asık suratlı bir şirket yöneticisinin fotoğrafı bulunan bir Rus ekonomi dergisi (pek çok insan Rusçayı Lehçe ya da İspanyolca’dan ayırt edemez) duruyordu.

İnsan sarrafi olmakla övünen bar müdavimleri, yeni bir sevgili bulmak için Cannes’a gelen milyonerlerden biri olduğunu düşünerek, İgor’a ilişmiyorlar. Başka yer olmadığı bahanesiyle masasına oturup bir madensuyu söyleyen beşinci kişiden sonra, en azından barda dolaşan dedikodu onun bir milyoner olduğu yönünde. İgor böylece “parfüm” sınıflamasına havale edildi.

“Parfüm”, aktrislerin (ya da festivaldeki adlarıyla “yıldız adayları”nın) kendi aralarında kullandıkları bir terim; hani parfümde sık sık marka değiştirilir de, sonunda biri çok uygun düşebilir ya. Eğer söz konusu aktrisler sinema sanayiinde işlerine yarayacak bir şey ya da birini bulamamışlarsa, festivalin son iki gününde “parfümler”in peşine düşerler. Bu durumda, bu tuhaf, zengin görünümlü adam şimdilik bekleyebilir. Aktrisler bilirler ki, festivalden (sonradan bir film yapımcısına dönüşebilecek) yeni bir erkek arkadaşla ayrılmak her zaman en iyisidir; işte o zaman bir sonraki hamleye geçilir ve o bildik, alışılmış gösteri yaşanır – içer, gülümser (hep gülümsemek gerekir) ve kimseyi aramıyormuş gibi yaparsınız, ama bu arada kalbiniz küt küt atar, zaman hızla geçip gider ve sizin davetli olmadığınız, ama “parfümler”in davetli olduğu gala geceleri sizi bekler.

“Parfümler” her zaman aynı şeyleri söylerler; aktrisler de bunu bilirler ve onlara inanıyormuş gibi yaparlar.

- (a) “Bütün hayatını değiştirebilirim senin.”
- (b) “Pek çok kadın senin yerinde olmak ister.”
- (c) “Şimdi gençsin, ama birkaç yıl sonra ne olacağı bilinmez. Daha uzun vadeli bir yatırım yapmayı düşünmelisin.”
- (d) “Ben evliyim, ama karım...” (Böyle başlayan cümle çeşitli biçimlerde tamamlanabilir: “...has-ta”, “...onu terk edersem intihar edeceğini söylüyor” vb.)
- (e) “Sen bir prensessin ve prensesler gibi yaşamayı hak ediyorsun. Meğer bugüne kadar senin gibi birini bekliyormuşum da haberim yokmuş. Rastlantılara inanmam, bence bu ilişkiye bir şans tanımalıyız.”

Hep aynı hikâye. Tek değişen, kaç hediye alacağınız (hediyenin mücevher olması tercih edilir, çünkü sonradan satılabilir), kaç yat partisine davet edileceğiniz, kaç kartvizit toplayacağınız, aynı lafları kaç kez dinlemek zorunda kalacağınız ve aynı sınıftan insanların arasına karışıp “büyük fırsat”ı yakalayabileceğiniz Formula 1 yarışlarına bir bilet kapıp kapamayacağınızdır.

“Parfüm” sözü, genç aktörler tarafından da geçkin kadın milyonerler için kullanılır. Ama vücutları estetikten ve botokstan geçilmeyen bu kadınlar hiç değilse erkek milyonerlerden daha zekidirler. Hiç vakit kaybetmezler: Onlar da festivalin son günlerinde çıkagelirler ve tek çekim güçlerinin para olduğunun farkındadırlar.

Erkek “parfümler” kendilerini aldatırlar: Uzun bacaklı, körpe kızların kendilerine gerçekten kapıldığını ve onları parmaklarında oynatabileceklerini sanırlar. Kadın “parfümler” ise yalnızca elmaslarının gücüne bel bağlarlar.

İgor'un bütün bunlardan haberi yok. Bu, festivale ilk gelişi. Burada bardakiler dışında hiç kimsenin filmlerle doğru dürüst ilgilenmediğini büyük bir şaşkınlıkla yeni fark etti. Birkaç dergi karıştırdı, şirketinin, en seçkin partilerin davetiyelerini koyduğu, ama içinde tek bir film prömiyeri davetiyesinin bile bulunmadığı zarfı açtı. Fransa'ya gelmeden, hangi filmlerin gösterileceğini öğrenmeye çalışmışsa da, bilgi edinmekte büyük güçlük çekmişti. Tam o sırada bir dostu şöyle demişti:

“Boş ver filmleri. Cannes aslında bir moda gösterisidir.”

Moda. İnsanlar ne düşünüyor olabilirler? Modanın mevsime göre değişen bir şey olduğunu mu sanıyorlar? Dünyanın dört bir yanından gerçekten de giysileri, mücevherleri ve ayakkabı koleksiyonlarıyla gösteriş yapmak için mi geldiler? Anlamıyorlar. “Moda”, aslında, “Ben sizin dünyanızdanım. Sizin ordunuzla aynı üniformayı giyiyorum, onun için beni vurmayın,” demenin bir biçimidir.

Erkekler ve kadınlardan oluşan toplulukların mağaralarda ilk kez birlikte yaşamaya başladıklarından bu yana, moda herkesin, hatta tümünden yabancıların bile anlayabildiği tek dil olmuştur. “Aynı biçimde giyiniyoruz. Ben sizin kabilenizdenim. Haydi, varlığımızı sürdürürebilmek için güçsüzlerin üstüne çullanalım.”

Ama bazıları “moda”nın her şey olduğuna inanırlar. Zenginlere özgü kabileye üyeliklerini sürdürürebilmek için altı ayda bir ufacak bir ayrıntıyı değiştirmek uğruna bir servet harcarlar. Bilgi teknolojisi sanayisinin milyarlarının plastik saatler takıp eski püskü blucinler giydikleri Silikon Vadisi'ne gitseler, dünyanın değiştiğini anlayacaklardır; orada artık herkes aynı toplumsal sınıftanmış gibi görünüyor; artık hiç kimse bir elmasın büyüklüğünü, bir kravatın ya da deri çantanın markasını

umursamıyor. Aslında dünyanın bu yöresinde kravatlar ve deri çantalardan eser yok; oysa, düşüşte olsa da bir bakıma daha güçlü bir çarkı döndüren ve masumları hâlâ *haute couture* giysilere, zümrüt gerdanlıklara ve dev limuzinlere inandırmayı başaran Hollywood hemen yanı başında. Ve tüm dergilerde hâlâ bunlar yer aldığına göre, reklamları, işe yaramaz nesnelere piyasaya sürülmesini, tümünden gereksiz yeni akımların icat edilmesini ve farklı markaların hepsi de birbirine benzeyen yüz kremlerinin üretilmesini kapsayan milyarlarca dolarlık bir sanayiye yok etmeyi kim göze alabilir ki?

Ne kadar saçma! İgor onurlu bir yaşam süren, sağlıklı olmaktan, bir yuvalarının olmasından, ailelerinin sevgisinden hoşnut, dürüst ve çalışkan milyonlarca insanın yaşamını kararlarıyla etkileyen kişilere duyduğu nefreti gizleyemiyor.

Ne kadar sapkınca! Tam her şey yolunda görünürken ve aileler akşam yemeği için bir masanın başında bir araya gelmişken, Süpersınıf'ın hayaleti beliriverir ve gerçekleşmesi olanaksız hayaller satar: lüks, güzellik, güç. Ve aile paramparça olur.

Baba, oğluna en son çıkan spor ayakkabısından alabilmek için fazla mesai yapar; yoksa oğlu okulda dışlanacaktır. Karısı, arkadaşlarının sırtındaki son moda giysileri para olmadığı için alamadığından için için ağlar. Yeniyetme çocukları, inanç ve umudun gerçek değerlerini öğrenceklerine, yalnızca şarkıcı ya da film yıldızı olmanın hayallerini kurarlar. Taşra kasabalarındaki genç kızlar, bir türlü gerçek kimliklerini edinemezler ve büyük kente gitmeyi düşünmeye başlarlar: Bir mücevher sahibi alabilmek için her şeyi, ama her şeyi yapmaya hazırdırlar. Adaletle yöneltilmesi gereken bir dünya, tam tersine, altı ay geçmeden hiçbir değeri kalmayacak ve yenisi alınması gerekecek maddi şeylere odaklanmaya başlar; işte,

Cannes’da toplanan aşâğılık yaratıkların yığının en tepesinde kalmalarını sağlayan tüm çark böyle döner.

Igor bu yıkıcı güçten etkilenmiyor, çünkü dünyada en imrenilecek işlerden birine sahip. Bir günde kazandığı para, akla gelebilecek yasal ve yasadışı her türlü zevke dalsa bile bir yılda harcayabileceği paradan daha fazla. Kadın bulmakta hiç zorluk çekmiyor; ne kadar çok parası olduğunu bilip bilmemeleri önemli değil – bunu en azından birkaç kez sınavı ve şimdiye kadar hiç yanılmadı. Kırkına yeni bastı ve bayağı yakışıklı sayılır; yıllık *check-up* sonuçlarına bakılırsa hiçbir sağlık sorunu olmadığı gibi, hiçbir borcu da yok. Marka giysiler giymek, seçkin bir restorana gitmek, tatillerini “herkes”in gittiği bir plajda geçirmek ya da tanıtımını başarılı bir sporcunun yaptığı bir saati almak zorunda değil. Önemli sözleşmeleri ucuz bir tükenmezle imzalayabiliyor, ofisinin bitişiginde küçük bir dükkânı bulunan bir terzinin diktiği, marka etiketi olmayan, rahat ve şık ceketler giyebiliyor. Canının istediğini yapabiliyor, zengin olduğunu kimseye kanıtlamak zorunda değil; ilginç bir işi var ve yaptığı işi çok seviyor.

Belki de sorun burada: Yaptığı işi hâlâ çok seviyor. Birkaç saat önce bardan içeri giren kadının şimdi masasında onunla birlikte oturuyor olmamasının nedeninin bu olduğundan emin.

Düşünmeyi sürdürerek vakit geçirmeye çalışıyor. Kristelle’den bir içki daha istiyor – garson kızın adını biliyor, çünkü bir saat önce bar bu kadar dolu değilken (herkes akşam yemeğindeyken) bir kadeh viski istediğinde, kız keyifsiz göründüğünü, bir şeyler yerse moralinin yerine geleceğini söylemişti. Ruh haliyle ilgilenilmesi hoşuna gitmiş, gösterdiği ilgiden dolayı kıza teşekkür etmişti.

Kendisine hizmet eden garson kızın adını belki de bir tek o biliyor; ötekilerin tek derdi, masalarda ve kol-

Kazanan Yalnızdır'da Paulo Coelho, *On Bir Dakika* ve *Zahir*'de öne çıkan temalara geri dönüyor. İçinde yaşadığımız dünyada, lükse ve ne pahasına olursa olsun başarıya olan bağımlılığımızın, yüreğimizin sesine kulak vermemizi engellediğini anlatıyor bize.

Coelho okuru bu defa, kendi deyimiyle Süpersınıf'ın –hayallerin gerçeğe dönüştüğü sinema ve moda dünyasına girebilenlerin– toplandığı Cannes Film Festivali'ne götürüyor. Bu ayrıcalıklı sınıfın bazı üyeleri zirveye ulaşmış ve konumlarını yitirmekten korkar; çoğu insanın, bedeli ne olursa olsun, uğruna her şeyi yapmaya hazır olduğu değerler, yani para, güç ve ün tehlikeye düşer.

Kitabın kahramanları bu modern gösteriş dünyasında buluşur: Rus milyoner İgor, Ortadoğulu moda devi Hamid, başrol peşindeki Amerikalı aktris Gabriela, hayatının vakasını çözmeyi uman dedektif Savoy ve başarılı bir mankenlik kariyerinin eşiğindeki Jasmine. Dayatılan türlü hayalin yarattığı kargaşada, kendi kişisel hayalini belirlemeyi ve gerçeğe dönüştürmeyi kim başaracak?

#süpersınıf #zirvedekiler #para #güç #iktidar #moda #gösterişdünyası

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN: 978-975-07-4430-5

9 789750 744105